

BOŞ KUMBARA

Dr. Adem Sarı

Boş Kumbara

Dr. Adem Sarı

**Kapak Tasarımı ve İç
Çizimler**

Dr. Adem Sarı

Mizanpaj

Dr. Enes Başak

Editör

Esmâ Nur Ayşe Çelik

2. Basım, Mart 2021

SAGE Yayınları

Baskı ve Cilt:

SAGE YAYINCILIK VE

MATBAACILIK

Kazım Karabekir Cad.

Kültür Çarşısı Kat: 2

No: 7/101-102-

103İskitler/Ankara

Tel.: 0312 314 00 02/05

bilgi@bizimdijital.com

BİRİNCİ BÖLÜM: ŞANSSIZLIK

Geç kalmıştı.

Bugün okulun son günüydü. İki haftalık ara tatilden önceki son gün! Açmakta zorlandığı göz kapaklarını, bir hisimla kaldırıp lavabonun yolunu tutmuştu.

"Anne neden erken uyandırmadın beni?"Yüzüne sardığı havluyla lavabodan çıkıp öylece konuşuyordu!

"Bugün dersiniz olmazmış oğlum" dedi babaannesi. Mutfak penceresinin önündeki iskemlesinden dışarıyı izliyordu.

"Bunu **KİM** söyledi sana babaanne?" Onur, homurdanarak konuşmasına devam ediyordu. "Saatimin çaldığını da duymadım.

Anne! Sana soruyorum, beni duyduğunu biliyorum.”

Annesi haşladığı dört yumurtanın kabuklarını soymakla meşguldü. “Onur, bugün okulun son günü değil mi?” Güler yüzüyle oğluna dönmüştü. Oğlu çatık kaşlarıyla birlikte başını “evet” manasında salladı. Saçları dik dikti ve bu haliyle

savunmaya geçmiş bir kirpiyi andırıyordu. "İşte bende bu yüzden ders işlenmeyeceğini düşünmüştüm oğlum." dedi annesi. Soyduğu yumurtaları bir tabağa koyup, masaya bırakmıştı. "Aslında saatinde çaldı ama sen duymayınca bende gelip kapattım."

"Nedense ben duymadım ama!" dedi Onur. Arkasını dönüp odasına doğru gidiyordu. "Ayrıca bugün ders işlenecekti anne ve ben geç kaldım."

"Onur, oğlum!" Babaanne boynunda asılı duran gözlüğünü takıp, ayaklanmıştı. Duvardaki saate baktıktan sonra torununun arkasından gitti. "Daha geç kalmamışsın ki. Çabuk giyinirsen otobüse yetişebilirsin."

Onur odasına girip kapısını sertçe kapatmıştı. Babaannesinin söylediklerini duymamış gibi yapsa da hepsini işitmişti. **"Benim ne kadar şanssız olduğumu bilmiyor musun babaanne? Ben o otobüsü kesinlikle kaçıırım!"**

Yaşadığı onca tecrübenin izlerini yüzünde taşıyan babaanne, torununun verdiği cevaba gülüyordu. "Nereden biliyorsun ki? Belki o da gecikecektir. Hadi sen çabucak hazırlan da kahvaltı yapalım; ondan sonra ..."

“Kahvaltı yapmayacağım ben. Anneme benim için çay koymamasını söyler misin lütfen?” Onur, pijamalarını o kadar hızlı çıkarıp, üzerini değiştirmişti ki bunu daha önce onlarca kez yaptığı belliydi. Okul kıyafetinden sonra çoraplarını da giyip odasından çıkarken küçük kardeşini uyandırmıştı.

Küçücük odaya iki yatak ve bir gardırop ancak sığabilmişti. Pencerenin hemen altındaki komodinin üzerinde çalar saat vardı. Bu komodinin sağındaki yatakta Onur, solundaki yatakta ise küçük kardeşi yatıyordu. O da şimdi uyanmıştı.

Küçük kardeş gözlerini ovuşturarak “Yine mi geç kaldın sen?” diye sordu.

“Evet!” dedi Onur, sert bir şekilde. Çantasını sırtına almış, kapının önüne kadar gelmişti. “Hem sana ne? Hadi git yumurtanı ye sen! Benimkini de yiyebilirsin.”

“Gerçekten mi?” Küçük kardeşin mayışmış gözleri bunu duyunca parlamaya başlamışlardı.

“Tabii ki, hayır!” dedi anneleri, mutfaktan konuşuyordu. Küçük kardeşin sevinci kursağında kalmıştı. “Onur, hadi mutfağa oğlum, kahvaltı yapmaya. Bugün son gün

zaten, öğretmeninin bir şey diyeceğini sanmıyorum.”

”Hayır anne! Öğretmenim bir şey demese de arkadaşlarımın bana gülmelerini istemiyorum.” Onur biraz önceki gerginliğini kontrol altına almış gibiydi. ”Hava nasıl babaanne?”

”Güneş var ama...” dedi babaanne. Maalesef sözünü tamamlayamadan kapı kapanmıştı.